

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Nory Halmovej a JUDr. Milana Moravu v právnej veci žalobcu: **ČSOB Leasing, a.s.**, so sídlom Panónska cesta 11, Bratislava, IČO: 35 704 713, právne zastúpený: **JUDr. Jozef Mészáros, advokát**, so sídlom *Jesenského 2, Bratislava*, proti žalovanému: **Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave**, so sídlom Prievozská č. 32, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0267/99/2012 zo dňa 04.06.2012, a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k.4S/125/2012-57 zo dňa 29.11.2013, jednomyseľne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S/125/2012-57 zo dňa 29. novembra 2013 **m e n í** tak, že **z r u š u j e** rozhodnutie žalovaného č. SK/0267/99/2012 zo dňa 4. júna 2012 a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom zo dňa 29. novembra 2013 Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „*O.s.p.*“) žalobu zamietol a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

V rozhodnutí poukázal na čl. 3, 5, 6 a 7 Smernice 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1-3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a zmene zákona o priestupkoch (ďalej len „*zákon č. 250/2007 Z.z.*“) a uviedol, že Slovenská obchodná inšpekcia (ďalej len „*SOI*“) je tým orgánom štátu, ktorý je oprávnený kontrolovať vnútorný trh a teda aj kontrolovať, či sú spotrebiteľom poskytované služby v súlade so zmluvnými zákonnými podmienkami vrátane služieb úverových. Verejnoprávnu ochranu spotrebiteľa v Slovenskej republike zakladá zákon č. 250/2007 Z.z., zákon č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa v znení neskorších predpisov a zákon č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa vyplýva, že SOI kontroluje vnútorný trh podľa § 2 a podľa osobitných predpisov. Z poznámky pod čiarou k tomuto ustanoveniu pod bodom 1 uvádza zákonodarca príkladmo viaceré právne predpisy medzi inými aj zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa dnes uvádzaný ako zákon č. 250/2007 Z.z. a tiež zákon č. 258/2001 Zb. o spotrebiteľských úveroch. Zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa upravuje na jednej strane práva spotrebiteľov, na druhej strane povinnosti výrobcov, predávajúcich dovozcov a dodávateľov. Ďalej pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa ustanovuje opatrenia, ktorými orgány verejnej správy niekedy môžu, aj inokedy musia chrániť spotrebiteľa a nakoniec upravujú postavenie právnických osôb pôsobiacich na ochranu spotrebiteľa. Zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa vo veciach verejnoprávnej ochrany spotrebiteľa má povahu *lex generalis*. Uvedený zákon priznáva právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Kľúčovú pozíciu v ochrane spotrebiteľa pri úprave spotrebiteľských zmlúv má Smernica Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Za ťažiskové ustanovenia smernice z hľadiska podmienok

a obsahu ochrany spotrebiteľov pred nekalými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách možno označiť článok 3 až 7.

Ďalej uviedol, že v zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, teda neprijateľné podmienky. Neprijateľnosť podmienok sa však nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia alebo ako boli neprijateľné podmienky individuálne dohodnuté. Občiansky zákonník ale aj zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa používajú pojem neprijateľné podmienky, pričom podmienky v právnych úkonoch, ktoré podmieňujú vznik, zmenu alebo zánik práv, či povinností (resp. právnych vzťahov) upravuje § 36 Občianskeho zákonníka. Smernica Rady č. 93/13/EHS hovorí o nekalých podmienkach, preto v rámci spotrebiteľských zmlúv treba tieto podmienky vnímať ako ustanovenia (dojednania), ktorými podmieňuje dodávateľ uzavretie spotrebiteľskej zmluvy a ktoré vopred do zmlúv zakotvil. Výpočet neprijateľných podmienok je uvedený v § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, treba uviesť, že nejde o taxatívny výpočet a preto sa môže spotrebiteľ domáhať ochrany aj pred inými než tam uvedenými podmienkami, ktoré je možné považovať za neprijateľné a ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. To je akási všeobecná generálna klauzula, podľa ktorej sa predovšetkým bude posudzovať určitá podmienka, či môže byť neprijateľná. Podmienky, ktoré zákon označuje ako neprijateľné, ak by boli zakotvené v spotrebiteľských zmluvách, sú neplatné.

Z administratívneho spisu vyplynulo, že žalobca mal vedomosť o výhradách Komisie v podobe odporúčaní, ktorá posudzovala podmienky v spotrebiteľských zmluvách (rokovanie zo dňa 21.07.2010) a preto nemožno prisvedčiť žalobcovi, že v čase vyhotovovania zmlúv, nemal dostatok relevantných informácií na prehodnotenie zmluvných podmienok. Konanie o uložení sankcii podľa § 24 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa sa uskutoční podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). Voľná úvaha pri rozhodovaní o výške pokuty za správny delikt je myšlienkový proces, v rámci ktorého má správny orgán zvažovať závažnosť porušenia právnych predpisov vo vzťahu ku každému zisteniu protiprávneho konania, jeho následky, dobu protiprávnosti aby uložená sankcia spĺňala nielen požiadavku represie ale aj preventívny účel (viď rozhodnutia NS SR 2Sžp/16/2011)

Krajský súd v Bratislave je názoru, že námietky žalobcu ohľadom uloženia pokuty a jej výšky sú neopodstatnené. Ako vyplýva z obsahu odôvodnenia uloženej pokuty, správne orgány pri jej ukladaní postupovali v súlade so zásadami administratívneho trestania a nevybočili z medzí stanovených pre použitie správnej úvahy. Krajský súd v Bratislave nemohol pripustiť aby morálny rozmer práva, ktorý sa od nepamäti odvíja od mravných kategórii, ktorými sú napr. dobro, slušnosť a spravnosť alebo spravodlivosť bol počas prieskumu zákonnosti aktov orgánov verejnej správy zatlačený do úzadia.

II.

V zákonom stanovenej lehote podal žalobca proti rozsudku krajského súdu odvolanie s tým, že má za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje za nesprávne a to z dôvodov, že postupom súdu prvého stupňa sa žalobcovi odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za arbitrárne a nepreskúmateľné, pretože napádané rozhodnutie zrozumiteľne nedáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a teda postupom súdu prvého stupňa boli porušené žalobcove práva na spravodlivé konanie podľa Ústavy Slovenskej republiky a tým mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Žalobca je toho názoru, že má právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Súd prvého stupňa v odôvodnení neuvádza akékoľvek relevantné ustanovenie právneho predpisu, ktoré by umožňovalo žalovanému arbitrárne rozhodnúť o tom, či konkrétne zmluvné ustanovenie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Zákonodarca právomoc rozhodovať o neprijateľnosti alebo prijateľnosti zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách zveril dvom štátnym orgánom, a to orgánom verejnej moci – všeobecným súdom a komisii na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Takáto úprava je plne v súlade so Smernicou Rady číslo 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Zo zákonnej úpravy nevyplýva výslovné oprávnenie žalovaného posúdiť konkrétne zmluvné dojednanie ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, okruh jeho pôsobnosti sa musí vykladať reštriktívne t.j. ako keby príslušný štátny orgán predmetným oprávnením nedisponoval. Súd prvého stupňa teda rozhodol v rozpore s Ústavou

Slovenskej republiky, ak priznal štátnemu orgánu právomoc, ktorému nielenže nepatrí, ale z dikcie citovaných právnych predpisov ani patriť nemôže, nakoľko je primárne zverené iným orgánom.

Z napádaného rozhodnutia súdu prvého stupňa nie je nejakým spôsobom možné zistiť názor súdu prvého stupňa na správnosť alebo nesprávnosť rozhodnutia žalovaného ohľadom posúdenia jednotlivých zmluvných ustanovení ako neprijateľných zmluvných podmienok. Súd obširne cituje ustanovenia Občianskeho zákonníka a rozsudkov Súdneho dvora Európskej únie, pričom sa vôbec nevenuje argumentom žalobcu, ktoré vyvracajú nesprávne právne posúdenie žalovaného ohľadne posúdenia jednotlivých zmluvných podmienok ako neprijateľných. Súd sa venuje jednotlivým kontrolným úlohám žalovaného, hoci tie v tejto časti neboli žalobcom spochybňované, ale spochybnený bol len návrh kontrolnej činnosti. Súd prvého stupňa v rozpore so svojou povinnosťou, jasne a zrozumiteľne formulovať odôvodnenie vo výroku svojho rozhodnutia poprel žalobcovi právo na súdnu ochranu, keď žalobca z dôvodu nezrozumiteľnosti, zmätočnosti a arbitrárnosti napádaného rozhodnutia nemôže riadne formulovať svoje odvolanie.

Žalobca poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 499/2012-47, podľa ktorého predpokladom aplikácie ustanovení § 52 ods. 1, § 53 ods. 1 a § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka sú konkrétne skutkové zistenia, ktoré umožňujú záver, že ide o spotrebiteľskú zmluvu. Konkrétne skutkové zistenia, ktoré si vyžadujú záver o právnej povahe zmluvy ako zmluvy spotrebiteľskej, zahŕňajú najmä zistenie, či účastníci danej zmluvy skutočne splnili znaky spotrebiteľa a dodávateľa, či daná zmluva bola skutočne vopred pripravená dodávateľom a spotrebiteľ skutočne nemal možnosť ovplyvniť jej obsah. Súd prvého stupňa nijakým spôsobom v odôvodnení neuviedol, na základe akých skutkových a právnych argumentov zrejme dospel k názoru, že ide o neprijateľné zmluvné podmienky. V danom prípade poukázal žalobca na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 499/2012, v ktorom je uvedené, že každá neprijateľnosť podmienky musí byť pred súdom pozitívne preukázaná.

K právnemu posúdeniu jednotlivých zmluvných ustanovení žalobca uviedol nasledovné:

A) Ad čl. VI bod 7 Všeobecné zmluvné podmienky pre dopravnú techniku k zmluve o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „VZP SÚ“) a bod 2.5.4. Všeobecných zmluvných podmienok finančného leasingu ČSOB Leasing, a.s., (ďalej len „VZP FL“):

Predmetné zmluvné podmienky je možné vykladať ako právo veriteľa, na splnenie, ktorého záväzku spotrebiteľa sa použije jeho platba v prípade, ak spotrebiteľ v súlade so zákonom alebo v súlade so zmluvou neurčí, na splnenie ktorého záväzku je jeho platba určená. Takýmto výkladom je v plnej miere zachovaná vyváženosť práv a povinností oboch zmluvných strán, keďže v spotrebiteľovi nijakým spôsobom nebráni zákonom a zmluvou stanoveným spôsobom určiť, na plnenie, ktorého záväzku sa má jeho platba použiť, a v prípade, ak by veriteľ túto jeho voľbu nerešpektoval, v plnej miere sa použije zákonná úprava stanovujúca spôsob určenia účelu platby.

B) Ad čl. XII bod 1 VZP SÚ a bod 2.5.3. VZP FL:

Zmluvná pokuta vo výške 0,1% denne z nezaplatenej sumy peňažných záväzkov nepredstavuje neprimerane vysokú sankciu. Nie je cieľom, bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa, ale cieľom veriteľa je zabezpečenie svojich pohľadávok zo zmluvy, ako i účinného pôsobenia na riadne a včasné plnenie všetkých povinností spotrebiteľa. Navyše spotrebiteľ bol s touto výškou zmluvnej pokuty oboznámený aj pred samotným uzatvorením zmluvy a to prostredníctvom formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere. Zakotvenú výšku zmluvnej pokuty nemožno posudzovať ako celkovú percentuálnu sumu za obdobie kalendárneho roka a zároveň sa žalobca domnieva, že denná sadzba zmluvnej pokuty nepredstavuje neprimerane vysokú sankciu v zmysle ustanovenia § 53 ods. 4 písm. k/ Občianskeho zákonníka, keď samotná konkrétna výška zmluvnej pokuty pre spotrebiteľa bude v plnom rozsahu závisieť od výšky jeho nesplateného záväzku a doby jeho omeškania. Dobromyseľných spotrebiteľov, ktorí si svoje povinnosti vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy plnili riadne a včas sa v nijakom prípade nevystavujú nebezpečenstvu akéhokoľvek postihu zo strany žalobcu. Zmluvné ustanovenie je formulované výlučne ako právo žalobcu účtovať dohodnutú zmluvnú pokutu, teda nejde o sankciu, ktorú by žalobca uplatňoval automaticky, v prípade spotrebiteľovho omeškania.

C) Ad čl. XII bod 2 VZP SÚ:

Skutočnosť, že predmetné zmluvné ustanovenie stanovuje jednotnú výšku zmluvnej pokuty pre porušenie viacerých povinností, nemôže bez ďalšieho zakladať záver o jej neprimeranosti. Samotný výber konkrétnych povinností, porušenie ktorých je v zmysle predmetného zmluvného ustanovenia sankcionované dohodnutou zmluvnou pokutou, predstavuje selekciu tých najdôležitejších povinností spotrebiteľa, bez splnenia ktorých, by plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy mohli byť ohrozené. Existencia predmetných zmluvných podmienok nijakým spôsobom nevytvára nebezpečenstvo, že by na tieto podmienky doplatili aj spotrebiteľia konajúci dobromyseľne. Je nepochybné, že dobromyseľní spotrebiteľia, ktorí si svoje povinnosti vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy plnili riadne a včas, sa v nijakom prípade nevystavujú nebezpečenstvu akéhokoľvek postihu zo strany žalobcu. Žalobca má za to, že okruh povinností, porušenie ktorých je sankcionované zmluvnou pokutou, sú formulované dostatočne určito a zrozumiteľne. Denná sadzba zmluvnej pokuty vo výške 165,97 € nepredstavuje neprimerane vysokú sankciu v zmysle ustanovení o ochrane spotrebiteľa podľa Občianskeho zákonníka, nakoľko samotná konkrétna výška zmluvnej pokuty pre spotrebiteľa bude v plnom rozsahu závisieť od doby jeho omeškania.

D) Ad čl. XIV bod 1 VZP SÚ:

Žalovaný poukázal na údajnú nezrovnalosť tejto zmluvnej podmienky s § 41 Občianskeho zákonníka, a vyhodnocuje ju ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Podľa názoru správneho orgánu, predmetné zmluvné ustanovenie vylučuje neplatnosť zmluvy ako celku v prospech spotrebiteľa. Podľa žalobcu však nemožno hovoriť v žiadnom prípade, kedy by neplatnosť celého právneho úkonu bola v neprospech spotrebiteľa, ktorý by v prípade jej neplatnosti bol povinný vrátiť poskytnutý spotrebiteľský úver a tým zároveň aj predmet financovania. Žalobca má za to že predmetné zmluvné ustanovenie je v súlade s čl. 6 ods. 1 Smernice Rady EHS č. 13/1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

E) Ad čl. XIV bod VZP SÚ, bod 3.2.1 písm. a/ VZP FL a bod 6.12.VZP FL:

Toto zmluvné ustanovenie nezakladá v žiadnom prípade nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a ani neprenáša dôkazné bremeno na spotrebiteľa. Žalobca poukázal na § 54 ods. 4 písmeno l/ Občianskeho zákonníka

a uviedol, že v danom prípade ide o jediná možnosť, ako môže veriteľ preukázať, že dlžníkovi poskytol informácie a odovzdal dokumenty, ktoré je veriteľ tomuto dlžníkovi povinný poskytnúť alebo odovzdať v súlade s ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch. Nemožno akceptovať námietku žalovaného, že predmetné zmluvné ustanovenia predstavujú skryté prenesenie dôkazného bremena na spotrebiteľa, keď toto ustanovenie bolo začlenené priamo do obsahu zmluvy. Spotrebiteľ nie je nijakým spôsobom zo strany žalobcu obmedzovaný v preštudovaní predmetnej zmluvnej dokumentácie. Ako vyplýva z obsahu zmluvnej dokumentácie, táto obsahuje výlučne podrobnú úpravu vzájomného záväzkovo-právneho vzťahu zmluvných strán tak, aby vzhľadom na absenciu zákonnej úpravy, boli obom zmluvným stranám a zrejme ich práva a povinnosti.

F) Ad bod 4.8.2 VZP FL:

Odôvodnenie neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky žalovaným vychádza z ignorovania skutočnej povahy tohto zmluvného ustanovenia. Žalobca poukázal na § 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka, na § 344 Obchodného zákonníka a uviedol, že predmetné zmluvné ustanovenie nie je možné vykladať tak extenzívne a absolútne, ako to urobil žalovaný, ale výlučne len ako dohodu zmluvných strán v súlade so slovenským právnym poriadkom o nemožnosti spotrebiteľa odstúpiť od spotrebiteľskej zmluvy. Takáto dohoda zmluvných strán a nemožnosť predčasného ukončenia zmluvy na základe zmluvných dôvodov pritom nijakým spôsobom nevyklučuje aplikáciu kogentných zákonných ustanovení upravujúcich právo dlžníka odstúpiť od zmluvy o finančnom leasingu ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vo vzťahu k údajnej nerovnováhe práv a povinností zmluvných strán len pri práve výpovede zmluvy, žalobca poukázal na skutočnosť, že ani samotný zákon o spotrebiteľských úveroch neumožnil spotrebiteľovi zmluvu o spotrebiteľskom úvere poskytnutom vo forme finančného leasingu vypovedať, respektíve od nej odstúpiť.

G) Ad bod 5.1 písm. b/ VZP FL a bod 5.1 písm. d/ VZP FL:

Ani odôvodnenie rozhodnutia žalovaného a ani odôvodnenie napadnutého rozhodnutia neobsahuje žiadne relevantné dôvody, pre ktoré by dohodnutá výška sankcie bola neprimeraná vo vzťahu k povinnostiam, ktoré zabezpečujú jednotlivé povinnosti spotrebiteľa sú v príslušných zmluvných ustanoveniach formulované jednoznačne a určito tak, že na strane spotrebiteľa nemožno hovoriť o akejkol'vek neistote a ohľadne jeho vedomosti o konkrétnych

povinnostiach. Všetky doklady, ktoré je spotrebiteľ povinný žalobcovi predložiť, sú špecifikované v príslušných zmluvných ustanoveniach bod 3.2.1 a 3.2.2 VZP FL, pričom okruh týchto dokumentov je spotrebiteľovi oznámený ešte pred podpisom samotnej zmluvy. Konkrétna výška dennej sadzby zmluvnej pokuty pre spotrebiteľa bude v plnom rozsahu závisieť od výšky hodnoty z kúpnej ceny predmetu financovania, teda čím nižšia hodnota vstupnej ceny predmetu financovania, tým zároveň nižší základ na výpočet zmluvnej pokuty v období za jeho omeškanie. Navyše, v prípade predčasného ukončenia zmluvy sú následne všetky pohľadávky žalobcu spotrebiteľovi vyúčtované v konečnom finančnom vyúčtovaní. V danom prípade ide o zmluvné ustanovenie formulované výlučne ako právo žalobcu účtovať dohodnutú zmluvnú pokutu a teda v tomto prípade nejde o sankciu, ktorú by žalobca uplatňoval automaticky v prípade spotrebiteľovho omeškania, ale len o jeho možnosti.

Zároveň sa žalobca domnieval, že na strane žalovaného je neexistencia právomocí ako správneho orgánu na vydanie napádaných rozhodnutí.

Ako je zrejmé z vyššie uvedených skutočností, súd prvého stupňa ignoroval právne posúdenie jednotlivých zmluvných podmienok a v celom rozsahu sa stotožnil so závermi žalovaného. Súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav a zároveň rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobcovi v správnom konaní nebolo preukázané žiadne porušenie § 4 ods. 2 písm. b/ v spojení s ustanovením § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Správny orgán prvého stupňa ako aj žalovaný v odôvodnení ich rozhodnutí neuvádzajú jediný relevantný argument, na základe ktorého by bolo možné usudzovať ako dospeli ku uloženej výške pokuty.

Prostredníctvom podaného odvolania sa žalobca domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie, alternatívne, aby rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, aby priznal žalobcovi aj náhradu trov konania.

III.

Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že má za to, že otázkou jeho právomoci v predmetnej veci sa krajský súd podrobne zaoberal, a uviedol konkrétne ustanovenia právnych predpisov, ako aj európskej právnej úpravy na základe ktorých dospel k záveru, že má preukázané, že výkon dozoru a kontroly vo vymedzenom predmete patril žalovanému a prvostupňovému správnenému orgánu. Krajský súd poukázal na oblasti verejnoprávnych ochrany spotrebiteľa v Slovenskej republike, ktorá je upravená prostredníctvom zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, zákonom č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu v odvetviach ochrany spotrebiteľa a zároveň krajský súd poukázal na článok 3 až 7 smernice rady 93/13/EHS.

S odôvodnením napadnutého rozhodnutia krajského súdu sa žalovaný stotožnil a považuje ho za dostatočné z pohľadu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Žalobca opomína skutočnosť, na ktorú poukázal žalovaný vo svojich predchádzajúcich vyjadreniach a na ktorú poukázal krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, a to že súkromnoprávna ochrana nenahrádza verejnoprávnu ochranu spotrebiteľa ako slabšej strany v zmluvnom vzťahu.

Krajský súd vo viacerých miestach odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol argumentáciu, z ktorej vyplýva, že sa stotožnil s názormi žalovaného. Názor krajského súdu na správnosť posúdenia predmetných zmluvných podmienok ako neprijateľných, na kompetenciu žalovaného v otázke posudzovania neprijateľnosti zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách za účelom zabezpečenia verejnoprávnej ochrany spotrebiteľa v danej oblasti, ako aj jeho konečný záver o zákonnosti preskúmaných rozhodnutí správnych orgánov je teda podľa názoru žalovaného jednoznačný.

Správne orgány ako aj krajský súd sa vo svojich rozhodnutiach na základe skutkových zistení venovali povahe subjektov zmluvných vzťahov, na ktorej uplatňovali preskúmané zmluvné podmienky o spôsobe vzniku predmetných zmluvných podmienok. So zreteľom na všetky ostatné podmienky dospeli k záveru, že predmetné zmluvné podmienky naplnili podstatu neprijateľnosti podľa Občianskeho zákonníka, a teda ich začlenením do obsahu všeobecných zmluvných podmienok došlo zo strany žalobcu k porušeniu zákazu upierať

spotrebiteľovi právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami. Na názore, že spotrebiteľ má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, žalovaným naďalej trvá.

V posudzovanom prípade ide o naformulované, vopred pripravené zmluvy, kedy spotrebiteľ vzhľadom na zložitosť problematiky dôveruje žalobcovi ako profesionálovi znalému právnej úpravy. Spotrebiteľ sa nachádza v nerovnom postavení voči predávajúcemu alebo poskytovateľovi, čo sa týka jednak vyjednávacej právomoci, ako aj úrovni informovanosti, čo ho vedie k tomu, že pristúpil na podmienky vopred vyhotovené predávajúcim alebo poskytovateľom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. Argumentácia žalobcu budí dojem, že tento zastáva názor, že spotrebiteľ, ktorý si svoj záväzok nesplní, nepožíva ochranu garantovanú uvedenou právnou úpravou. Žalovaný má za to, že z Občianskeho zákonníka jednoznačne vyplýva, že vôľou zákonodarcu bolo chrániť aj spotrebiteľa, ktorý si svoj záväzok nesplní a to najmä pre jeho zaťaženie povinnosťou zaplatiť neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku.

K čl. VI bodu 7 VZP a bodu 2.5.4 VZP FL žalovaný uviedol, že je presvedčený o neprimeranosti uvedených zmluvných podmienok pre spotrebiteľa. Správne orgány v danom prípade vychádzajúc zo znenia oboch zmluvných povinností a ich objektívnej spôsobilosti sú toho názoru, že nimi žalobca poškodí spotrebiteľa.

K čl. XII bod 1 VZP SÚ a bodu 2.5.3 VZP FL žalovaný uviedol, že v súvislosti s ochranou dobromyseľného spotrebiteľa poukazuje na to, že ani dobromyseľnosť spotrebiteľa pri uzatváraní zmluvy nezaručuje, že takýto spotrebiteľ bude počas celého trvania zmluvy schopný plniť všetky záväzky vyplývajúci zo zmluvy riadne a včas.

K čl. XII bod 2 VZP SÚ žalovaný uviedol, že spotrebiteľ sa môže dostať do situácie, keď žalobcovi neoznami skutočnosť, ktorú subjektívne nevyhodnotil ako skutočnosť spôsobilú negatívne ovplyvniť jeho schopnosť plniť svoj záväzok voči žalobcovi, pričom zo strany žalobcu môže dôjsť k posúdeniu, že sa o takúto skutočnosť jednalo, čo by mohlo viesť k aplikovaniu predmetného zmluvného ustanovenia a účtovaniu zmluvnej pokuty vo výške, ktorá je vzhľadom na uvedený spôsob vymedzenia dôvodov pre jej účtovanie neprimerane vysoká.

K čl. XIV bod 1 VZP SÚ žalovaný uviedol, že neplatnosť právneho úkonu je podľa názoru vždy na prospech spotrebiteľa v prípade, že je viazaný zjavne nevyváženou zmluvou v jeho neprospech.

K čl. XIV bod 5 VZP SÚ, bod 3.2.1 písm. a/ VZP FL žalovaný uviedol, že nespochybnil možnosť žalobcu získať od spotrebiteľa potvrdenie o skutočnosti, že mu boli odovzdané určité dokumenty a že sa nimi spotrebiteľov oboznámil, ale spochybnil práve spôsob akým bolo takéto potvrdenie získané.

K bodu 4.8.2 VZP FL žalovaný uviedol, že zo znenia uvedenej podmienky vyplýva priamy rozpor s ustanovením § 49 Občianskeho zákonníka. Z pohľadu žalovaného orgánu pokiaľ je dohodnuté, že spotrebiteľ nie je oprávnený od zmluvy odstúpiť, možno ustanovenie chápať ako deklaráciu toho, že nie sú splnené predpoklady na uvedený úkon, pretože žalovaný trvá na tom, že citované ustanovenia možno chápať ako prehlásenie spotrebiteľa, že zmluva nebola uzatvorená v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok.

K bodu 5.1 písm. b/ VZP FL a bodu 5.1 písm. d/ VZP FL je potrebné zdôrazniť, že v danom prípade sa jednalo o zmluvnú pokutu vo výške 0,1% zo vstupnej ceny predmetu leasingu vrátane DPH. Žalovaný v tomto prípade poukázal práve na výšku dennej sadzby, ktorá môže byť neprímerane negatívnym zásahom do majetkovej sféry spotrebiteľa a to aj vzhľadom na okruh povinností, za porušenie, ktorých je možné predmetnú zmluvnú pokutu účtovať. Čo sa týka bodu 5.1 písm. d/ zmluvných podmienok, tento stanovuje paušálnu náhradu škody, ktorá však nezohľadňuje skutočné náklady, ktoré môžu byť konkrétnych individuálnych prípadoch aj nižšie, čo by viedlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalobcu.

Prvostupňový správny orgán v danom prípade presne a spoľahlivo zistil skutkový stav veci, ktorý posúdil ako porušenie predmetného základu, pričom s námietkami žalobcov sa správny orgán prvého stupňa vyrovnal. Žalobca využil svoje právo na podanie odvolania na základe, ktorej ho bolo predmetné rozhodnutie preskúmané v odvolacom konaní v celom rozsahu. Odvolací orgán dôvod na jeho zmenu alebo zrušenie nezistil.

Žalobca následne podal žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorú krajský súd preskúmal a rozsudkom zamietol. Krajský súd sa so skutkovými

ako aj právnymi závermi správneho orgánu v plnom rozsahu stotožnil a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa venoval aj výške uloženej sankcie aj jej odôvodnenosti, pričom dospel k záveru, že námietky žalobcu ohľadom jej uloženia ako aj jej výšky sú neopodstatnené, nakoľko správne orgány pri ukladaní postupovali v súlade so zásadami správneho trestania a nevybočili z medzí stanovených pre použitie správnej úvahy. Na základe vyššie uvedených skutočností sa žalovaný domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie krajského súdu potvrdil a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.)

Podľa § 1 ods. 3 písm. a/ bod 2; písm. c/ zákona č. 747/2004 Z.z., Národná banka Slovenska v rámci dohľadu nad finančným trhom vykonáva dohľad nad dohliadanými subjektmi finančného trhu, a to nad bankami, pobočkami zahraničných bánk, obchodníkmi s cennými papiermi, pobočkami zahraničných obchodníkov s cennými papiermi, burzami cenných papierov, centrálnymi depozitármi cenných papierov, správcovskými spoločnosťami, pobočkami zahraničných správcovských spoločností, podielovými fondmi, zahraničnými subjektmi kolektívneho investovania, poisťovňami, zaist'ovňami, pobočkami zahraničných poisťovní, pobočkami zahraničných zaist'ovní, pobočkami poisťovní z iného členského štátu, pobočkami zaist'ovní z iného členského štátu, dôchodkovými správcovskými spoločnosťami, dôchodkovými fondmi, doplnkovými dôchodkovými poisťovňami, doplnkovými dôchodkovými spoločnosťami, doplnkovými dôchodkovými fondmi, platobnými inštitúciami, pobočkami zahraničných platobných inštitúcií, inštitúciami elektronických peňazí, pobočkami zahraničných inštitúcií elektronických peňazí, samostatnými finančnými agentmi, finančnými poradcami, Fondom ochrany vkladov, Garančným fondom investícií, Slovenskou kanceláriou poisťovateľov, konsolidovanými celkami, subkonsolidovanými celkami, finančnými holdingovými inštitúciami, zmiešanými finančnými holdingovými spoločnosťami, finančnými konglomerátmi a v rozsahu ustanovenom týmto zákonom alebo osobitným zákonom aj nad inými osobami, nad inými účelovými združeniami majetku a nad skupinami osôb a účelových združení majetku, ktorým osobitné predpisy v oblasti bankovníctva,

kapitálového trhu, poisťovníctva alebo dôchodkového sporenia ukladajú povinnosti (ďalej len „*dohliadaný subjekt*“); Národná banka Slovenska pri dohľade nad dohliadanými subjektmi dohliada na dodržiavanie ustanovení tohto zákona, osobitných zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré sa vzťahujú na dohliadané subjekty alebo na ich činnosti, ako aj na dodržiavanie ustanovení právne záväzných aktov Európskej únie, ktoré sa vzťahujú na dohliadané subjekty alebo na ich činnosti, ak to ustanovujú tieto právne záväzné akty, vybavuje podania klientov dohliadaných subjektov súvisiace s poskytovaním finančných služieb alebo s inými obchodmi dohliadaných subjektov.

Podľa § 36 zákona č. 566/1992 Zb. o Národnej banke Slovenska, Národná banka Slovenska vykonáva dohľad nad finančným trhom podľa tohto zákona a osobitných predpisov.

Podľa § 23 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, kontrolu dodržiavania povinností ustanovených týmto zákonom vykonáva Slovenská obchodná inšpekcia, ak osobitný zákon neustanovuje inak; toto ustanovenie sa nevzťahuje na vedenie registra veriteľov.

Podľa § 2 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 19 ods. 1 písm. b/ zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa orgánmi verejnej správy vo veciach ochrany spotrebiteľa sú príslušné orgány podľa osobitných predpisov.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, dozor nad dodržiavaním povinností ustanovených týmto zákonom vykonávajú orgány dozoru. Ak nemožno pôsobnosť orgánu dozoru určiť, je na výkon dozoru a kontroly príslušná Slovenská obchodná inšpekcia.

Podľa § 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, *každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách (§ 52 až 54 Občianskeho zákonníka.)*

Podľa § 4 ods. 2 citovaného zákona *v znení v rozhodujúcom období*, predávajúci nesmie spotrebiteľovi

- a) ukladať povinnosť bez právneho dôvodu,
- b) *upierať práva podľa § 3.*

Podľa § 4 ods. 2 citovaného zákona *v znení účinnom od 1. mája 2014* predávajúci nesmie spotrebiteľovi

- a) ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu,
- b) upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3,
- c) *používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.*

Z administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že inšpektori SOI vykonali v dňoch 15.06.2011 a 27.10.2011 kontrolu u žalobcu zameranú na dodržiavanie povinností podľa zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov (ďalej len „*zákon č. 129/2010 Z.z.*“), zákona č. 266/2005 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku v znení neskorších predpisov a zákona č. 22/2004 Z.z. o elektronickom obchode v znení neskorších predpisov. V rámci tejto kontroly správny orgán posudzoval Všeobecné zmluvné podmienky pre dopravnú techniku k zmluve o spotrebnom úvere (ďalej len „*VZP SÚ*“) a Všeobecné zmluvné podmienky finančného leasingu ČSOB Leasing, a.s. pre dopravnú techniku (ďalej len *VZP FL*) účinné od 01.04.2011.

Z inšpekčného zápisu vyplýva, že predložené a posudzované *VZP SÚ* a *VZP FL* obsahovali ustanovenia, ktoré boli vyhodnotené ako neprijateľné zmluvné podmienky v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Konkrétne šlo v prípade *VZP SÚ* o ustanovenie článku VI. bod 7; článku VI bod 8; článku XII bod 1; článku XII bod 2; článku XIV bod 1 a článku XIV bod 5 týchto *VZP SÚ*, resp. v prípade *VZP FL* o ustanovenia bodu 2.5.3; bodu 2.5.4; bodu 3.2.1 písm. a/; bodu 4.4; bodu 4.5.; bodu 4.8.2; bodu 5.1 písm. b/; bodu 5.1 písm. d/ a bodu 6.12 týchto *VZP FL*.

Dňa 06.02.2012 pod číslom konania P/0587/01/2011 správny orgán prvého stupňa oznámil písomným podaním žalobcovi začatie správneho konania o uložení pokuty podľa ustanovenia § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa za porušenie

ustanovenia § 4 ods. 2 písm. b/ č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa spočívajúce v dojednaní neprijateľných zmluvných podmienok vo VZP SÚ a VZP FL. Následne na to bolo vydané prvostupňové rozhodnutie č. P/0587/01/2011 dňa 21.3.2012, kde bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 12 000,- €. Žalobca sa odvolal a žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť. Rozhodnutím SK/0267/99/2012 dňa 04.06.2012 Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie prvého stupňa potvrdil s tým, že vo svojom rozhodnutí sa zaoberal jednotlivými neprijateľnými spotrebiteľskými podmienkami ako aj odvolacími dôvodmi žalobcu ako účastníka správneho konania.

Predmetom súdneho prieskumu bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0267/99/2012 zo dňa 04.06.2012, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj, č. P/0587/01/2011 zo dňa 21.03.2012. Týmto rozhodnutím bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 12 000,- € z toho dôvodu, že porušil zákaz upierať spotrebiteľovi právo na ochranu spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách v zmysle ustanovenia § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (ďalej len ZOS), čím porušil ustanovenia § 4 ods. 2 písm. b/ ZOS. Podstatnou skutočnosťou v danom prípade je otázka, či žalovaný v predmetnom období mohol vykonávať kontrolu subjektov pôsobiacich na finančnom trhu.

Pri kontrolách správneho orgánu bolo zistené, že účastník konania je predávajúcim v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa a veriteľom v zmysle § 2 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Na základe výsledkov kontrol zo dňa 15.06.2011 a 27.10.2011 a posúdenia odobratých zmluvných podmienok bolo zistené, že v nich účastník konania, teda žalobca, dojednal zmluvné ustanovenia, s ktorými sa síce spotrebiteľia mali možnosť pred podpisom zmluvy oboznámiť, ale ich následný obsah nemohli zmeniť, nakoľko ide o adhézne zmluvy, pričom pri týchto typoch zmlúv môže dôjsť k situácii, kedy nastane nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Inšpektori SOI vykonávajú v rámci svojej pracovnej činnosti kontroly za účelom zistenia, či predávajúci, dodávatelia, výrobcovia a dovozcovia dodržiavajú povinnosti a zákazy, vyplývajúce im z ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v danej veci dospel k záveru, že v tomto prípade žalovaný i prvostupňový správny orgán rozhodli na základe svojej zákonnej právomoci (§ 2 písm. i/ zákona č. 128/2002 Z.z. o kontrole vnútorného trhu v znení účinnom v čase začatia správneho konania), a teda kontrolovali činnosť žalobcu, keďže z citovaných ustanovení zákonov a zisteného stavu veci nevyplýva, že by daná vec patrila do právomoci iného kontrolného úradu, vrátane Národnej banky Slovenska. Žalobca nepreukázal v súdnom ani v administratívnom konaní, že by bol subjektom patriacim do zákonného rámca vyplývajúceho z § 1 ods. 3 písm. a/, bod 2, písm. c/ zákona č. 747/2004 Z.z. Takáto skutočnosť nebola odvolacím súdom zistená ani z výpisu z obchodného registra žalobcu, ani z obsahu administratívneho spisu. V ďalšom konaní bude úlohou správneho orgánu, len v prípade, ak žalobca predloží dôkazy o tom, že bol subjektom patriacim medzi subjekty vymenované v citovanom § 1 ods. 3 písm. a/ zákona č. 747/2004 Z.z. sa znovu s otázkou právomoci vysporiadať.

Žalobca bol sankcionovaný za porušenie § 3 zákona o ochrane spotrebiteľa v spojení s § 4 ods. 2 písm. b/ citovaného zákona, teda za porušenie povinnosti *neupierať spotrebiteľovi práva na ochranu* pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách (§ 52 - § 54 Občianskeho zákonníka).

Najvyšší súd dospel k záveru, že v tomto prípade dospeli správne orgány k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. V prvom rade v § 40 ods. 1, 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) sú upravené prípady, kedy si i správny orgán môže urobiť o predbežnej otázke úsudok (ods. 1), ako i prípady, v ktorých takýto úsudok je zakázaný (ods. 2). Súd sa stotožnil s dôvodmi rozhodnutia, v ktorých je konštatované správnymi orgánmi, že žalobca nerešpektoval povinnosť uvádzať prijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách, o čom si urobili úsudok (§ 245 ods. 2 O.s.p.) využijúc tzv. správne uváženie.

Na strane druhej súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, že posudzované Všeobecné zmluvné podmienky pre dopravnú techniku k Zmluve o spotrebnom úvere účinné od 01.04.2011 ako i Všeobecné zmluvné podmienky finančného leasingu ČSOB Leasing, a.s., pre dopravnú techniku účinné od 01.04.2011, v rozsahu uvedenom vo výroku žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného ako i prvostupňového rozhodnutia, neobsahujú ustanovenie, ktoré by bolo možné subsumovať pod znenie § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z.

v znení účinnom v rozhodujúcom období, teda, že by upieralo spotrebiteľovi právo na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami (ochrana súdnou cestou.)

Práve zmena zákona č. 250/2007 Z.z. s účinnosťou od 1. mája 2014 tento právny stav zmenila a ošetrila tak, že porušenia zákona za použitie neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách zistené žalovaným, je už možné sankcionovať subjekty – § 4 ods. 2 písm. c/ citovaného zákona.

Základnú premisu materiálneho právneho štátu prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

Ustanovením čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „*Ústava SR*“) sa Slovenská republika zaviazala, že uznáva a dodržiava všeobecné záväzné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

V intenciách čl. 154c Ústavy SR je Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.) súčasťou právneho poriadku SR a má prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „*dohovor*“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva treba pojmy „trestné obvinenie“ a „práva a záväzky občianskej povahy“ pokiaľ ide o rozsah aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru vykladať autonómne od ich definovania vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov dohovoru (pozri napr. rozsudok *Neumeister v. Rakúsko* z júla 1976).

Najvyšší súd SR vo svojej skoršej judikatúre dospel k záveru, že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb –

podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému z trestného činu. Hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a deliktami za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi.

Keďže čl. 6 ods. 1 prvá veta dohovoru hovorí „o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia“ je podľa názoru Najvyššieho súdu SR nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívno-právna zodpovednosť.

Napokon aj Odporúčanie výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách, ktoré bolo schválené Výborom ministrov 13. februára 1991 na 452. Zasadnutí zástupcov ministrov odporúča vládam členských štátov Rady Európy, aby sa vo svojom práve aj v praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto odporúčania. Pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti tohto odporúčania, je v ňom uvedené, že sa vzťahuje na správne akty, ktorými sa ukladá postih za správanie, ktoré je v rozpore s uplatniteľnými pravidlami, či už ide o pokuty alebo iné opatrenia trestnej povahy bez ohľadu na to, či majú peňažnú alebo inú povahu. Tieto druhy postihu sa považujú za správne sankcie.

Podľa zásady č. 6 citovaného Odporúčania je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77)31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní.

Nijaký právny poriadok nemôže regulovať všetky situácie, ktoré môžu nastať pri uplatňovaní právnej úpravy. Každý právny poriadok sa môže uplatniť vo všetkých prípadoch iba vtedy, ak sa právna úprava dotvorí výkladom práva.

Ústavná záruka vyjadrená v čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky spočívajúca v trestaní podľa nového zákona, pokiaľ je takáto právna úprava pre páchatel'a priaznivejšia, platí aj v konaní o sankcii za správny delikt. V tejto veci o takýto prípad nejde, naopak ide práve o opačnú situáciu. Tzn., že nie je možné trestať podľa nového zákona, ak v dobe účinnosti zákona starého, právna úprava konkrétnu skutkovú podstatu neobsahovala.

Súd k tomuto záveru dospel poukazujúc na to, že vykladať a aplikovať zákony je v právomoci všeobecných súdov, pričom tento výklad nesmie byť arbitrárny a musí byť náležite odôvodnený. Rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé na základe čoho súd dospel k svojmu rozhodnutiu.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil podľa § 250j ods.2 písm. a/ O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Správny orgán je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 250ja ods. 4 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

O trovách konania (prvostupňového i odvolacieho) rozhodol súd tak, že ich náhradu nepriznal účastníkom konania na náhradu, teda ani úspešnému žalobcovi podľa § 250k ods. 1 veta tretia O.s.p., keďže v tejto veci vidí na takýto postup dôvody osobitného zreteľa práve v deklarovaných skutočnostiach spočívajúcich v nerešpektovaní pravidiel ochrany spotrebiteľa v posudzovaných všeobecných podmienkach k zmluve o spotrebnom úvere.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave 17. februára 2015

JUDr. Jana ZEMKOVÁ PhD., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Alena Augustiňáková